

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu Štefana Huljaka a členov JUDr. Márie Rišiaňovej a JUDr. Ferdinanda Zimmermanna v právnej veci navrhovateľa: **Prof. RNDr. M M**, **DrSc., narodený**, **bytom Z**, zastúpený splnomocneným advokátom Mgr. M U, Advokátska kancelária Z, proti odporcovi: **MUDr. J M**, **rodné číslo**, **bytom B B**, zastúpený splnomocnenou advokátkou Mgr. E K, Advokátska kancelária B B, **o ochranu osobnosti spojenú s náhradou nemajetkovej ujmy**, o odvolaní navrhovateľa zo dňa 09. 02. 2005 proti rozsudku Okresného súdu vo Zvolene číslo konania 9C 89/2003-260 zo dňa 09. 02. 2005 takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Navrhovateľ je povinný nahradiť odporcovi trovy odvolacieho konania v sume 1,-Sk (slovom jedna koruna) a to do rúk jeho právnej zástupkyne Mgr. E K, do 15 dní.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh v celom rozsahu a uložil navrhovateľovi nahradiť odporcovi trovy konania v sume 16 780,-Sk do 15 dní od jeho právoplatnosti. Vo veci samej mal za to, že „návrh nie je dôvodný“, odporca bol „iba autorom článku, ktorý bol uverejnený v Národnej obrode dňa 6. 8. 2002“, v tomto článku navrhovateľ „nie je žiadnym spôsobom označený“, nevyplýva z neho, „že by práve navrhovateľ bol osobou, ktorá by mala presadiť kúpu nehnuteľnosti“, je „iba reakciou na iný článok“ iného autora, odporca „prioritne poukazuje na stav školstva a škôl, ktoré prešli do správy VÚC“.

Navrhovateľ v podanom odvolaní trval na podanom návrhu. Aj „keď nedošlo k môjmu priamemu označeniu menom a priezviskom, zásah bol konkrétny a týkal sa mojej osoby“. Toto potvrdili aj svedkovia. Odporca vedel „na koho mieri, vedel, kto zabezpečuje odkúpenie budovy a kto jedná s predávajúcim“, jednoznačne „hovori o nejakých províziách alebo finančných odmenách pre členov vedenia BBSK alebo tých, ktorí kúpu >sprostredkujú, a pre tých čo ju presadia<“.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa žiadal rozsudok okresného súdu potvrdiť. V konaní „sa nepreukázalo, že by sa navrhovateľom namietané mediálne výstupy vzťahovali k osobe navrhovateľa“, navrhovateľa „>spoznali<len blízky spolupracovníci“ a on sám. Treba „rozlišovať medzi neoprávneným zásahom a kritikou“, pričom „účelom článkov bola kritika nakladania s finančnými prostriedkami samosprávneho kraja, ktorá je predmetom celospoločenskej diskusie“. Prezentoval „len svoje domnienky, názory“ a to „primeraným spôsobom, vecne a konkrétne“.

V dôsledku podaného odvolania krajský súd vec prejednal v medziach daných ustanovením § 212 ods. 1 OSP a podľa ustanovenia § 219 OSP rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil z týchto dôvodov.

Ústava Slovenskej republiky garantuje právo na slobodu prejavu (čl. 26). Jeho obmedzenie treba vykladať reštriktívne a nevyhnutnosť obmedzenia musí byť presvedčivo preukázaná. Verejne činné osoby (napríklad aj komunálni politici), ktoré sa uchádzajú o dôveru verejnosti, musia akceptovať verejnú diskusiu o svojej činnosti, prípadne i tvrdú kritiku uverejnenú v informačnom médiu (tlačovine).

V súdnej veci odporca v reakcii na iný príspevok výslovne nemenoval navrhovateľa, pričom na základe **faktu o kúpe budovy** pre účely samosprávneho kraja vyslovil názor o nedôvodnosti takejto kúpy, peniaze na kúpnu cenu by sa mohli použiť aj inak (pre potreby školstva) a mal za to, že sa tak robí pre **možnosť provízie** „tým, čo ju sprostredkujú, a tým, čo ju presadia“ (číslo listu 8 spisu). Odporca teda na základe známej skutočnosti vyslovil svoje vlastné hodnotenie opodstatnenosti zamýšľanej kúpy a bol názoru, že sa tak zrejme má robiť zo zisťných dôvodov bližšie nekonkretizovaných osôb. Hovorí o podozrení, netvrdí, že sa tak stalo, ale je zrejme presvedčený, že ľudia konajú čestne len pod nátlakom verejnosti.

Za takejto skutkovej situácie, keby aj bol niekoho menoval alebo označil tak, že by sa dal spoľahlivo identifikovať, nemožno hodnotiť úsudok odporcu ako neoprávnený zásah (§ 13 ods. 1 OZ) do zákonom chránených osobnostných práv (§ 11 OZ, najmä občianskej cti) navrhovateľa.

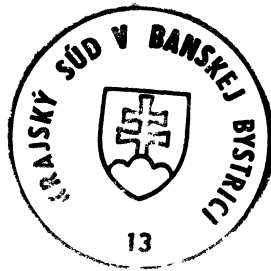
Odvolačný súd rozsudok okresného súdu potvrdil. Priznal odporcovi náhradu trov odvolacieho konania, lebo bol v tomto konaní úspešný (§ 142 ods. 1 OSP) a navrhol ich náhradu. Hoci bolo povinnosťou právnej zástupkyne odporcu vyčísliť trovy konania (§ 151 ods. 1 OSP), neurobila tak ani v dodatočne priznanej lehote 24 hodín odo dňa pojednávania. Za takéhoto skutkového stavu mohol odvolací súd vyčísliť náhradu trov len v sume 1,--Sk, lebo je len na účastníkovi, akú výšku trov konania navrhne priznať a z čoho majú tieto trovy pozostávať. Jeho činnosť je nenahraditeľná (nezastupiteľná). Potom výška trov môže byť najviac toľko, koľko bolo potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva a najmenej 1,--Sk. Tým, že odporca nevyčíslił výšku trov, znemožnil súdu preskúmať jej dôvodnosť (súd by nemohol priznať viac ako žiada účastník). Potom mu mohol súd priznať ako náhradu len

1,--Sk. Uvedenú sumu je navrhovateľ povinný zaplatiť do rúk právnej zástupkyne odporcu do 15 dní od doručenia tohto rozsudku.

Poučenie: proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Banskej Bystrici dňa 31. mája 2005

Za správnosť: JA

Štefan Huljak
predseda senátu